

Για τους 300 μετανέστες – εργάτες , που διανύουν την 30^η ημέρα απεργίας πείνας

Στις 25/1 300 μετανάστες-εργάτες συγκεντρώνονται από την Κρήτη και άλλες περιοχές της Ελλάδας στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη με σκοπό να ξεκινήσουν απεργία πείνας ως ύστατο μέσο πάλης για να ακουστεί η φωνή τους και να ικανοποιηθούν τα δίκαια αιτήματά τους . Πενήντα από αυτούς καταλύουν στο εργατικό κέντρο Θεσσαλονίκης και οι υπόλοιποι 250 στο υπό ανακαίνιση κτίριο της νομικής στην Αθήνα όπου και ξεκινούν απεργία πείνας. Μέσα σε λίγες ώρες στήνεται από το κράτος ένας μηχανισμός ιδεολογικής και φυσικής καταστολής ο οποίος περιλαμβάνει εκτός της αστυνομίας, το σύνολο των ΜΜΕ, τις πρυτανικές αρχές, κόμματα, φιλάνθρωπους και γενικότερα οποιονδήποτε καλοθελητή θέλει να συμβάλει στη συκοφάντηση και τελικά στην ήττα του αγώνα των απεργών. Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι την τρίτη μέρα της απεργίας πείνας οι πρυτανικές αρχές να προβούν σε άρση του ασύλου και να εκβιαστούν οι απεργοί με την απειλή της βίαιης εκκένωσης από την αστυνομία να εγκαταλείψουν το κτίριο της νομικής και να εγκατασταθούν σε κτίριο ιδιώτη στη συμβολή των οδών Πατησίων και Ηλείου. Μέρος των απεργών εγκαθίσταται στο υπόγειο και μέρος του ισογείου του κτιρίου μιας και το υπόλοιπο ισόγειο όσο και ο πρώτος όροφος είναι κλειδωμένος από τον ιδιοκτήτη. Οι υπόλοιποι (πάνω από τους μισούς) καταλύουν σε σκηνές στην αυλή του κτιρίου. Παρά τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν, που δυσκολεύουν κατά πολύ τον αγώνα των ήδη εξασθενημένων απεργών πείνας, αυτοί δίνοντας μαθήματα αξιοπρέπειας συνεχίζουν απόητοι την απεργία πείνας η οποία διανύει πλέον την 30^η μέρα.

Πλέον η απεργία έχει περάσει στο πιο κρίσιμο στάδιο. Ο οργανισμός των απεργών έχει εξασθενήσει πολύ, λιποθυμικά επεισόδια και ανάγκη διακομιδής σε νοσοκομεία έχουν γίνει κομμάτι της καθημερινότητας, ενώ ο κίνδυνος μόνιμων βλαβών είναι πλέον ορατός.

Για να κατανοηθεί η σφοδρότητα της επίθεσης στον αγώνα των απεργών από μεριάς κρατικών μηχανισμών και από το πρώτο κιάλας λεπτό που ξεκίνησε, πρέπει να αναλυθούν κάποιες ιδιαιτερότητες που αυτός εμπεριέχει και τελικά βάζει το κράτος να απολογηθεί για την προκλητικότητα με την οποία προτρέπει άμεσα ή έμμεσα το κεφάλαιο, να εκμεταλλεύεται με τον πιο χυδαίο τρόπο ένα κομμάτι της εργατικής τάξης. Πρώτη ιδιαιτερότητα είναι το μέσο πάλης που οι ίδιοι οι απεργοί πείνας επέλεξαν. Ένα μέσο πάλης που καθιστά την ίδια την ανθρώπινη ζωή, που υποτίθεται ότι το αστικό κράτος προασπίζεται ως το ύψιστο αγαθό, σε διακύβευση. Έπειτα είναι η μαζικότητα της απεργίας. Πρόκειται για μία από τις μαζικότερες απεργίες πείνας που έχουν γίνει παγκοσμίως. Τέλος είναι η ίδια η κοινωνική και ταξική συγκρότηση των 300, η οποία συμπυκνώνει μία αντεπίθεση του πιο εκμεταλλευόμενου κομματιού της κοινωνίας απέναντι σε ένα φαινομενικά πανίσχυρο κρατικό μηχανισμό. Έχοντας πλήρη συνείδηση της κοινωνικής και ταξικής θέσης που βρίσκονται, γκρεμίζουν με την αξιοπρέπεια και την αποφασιστικότητά τους όλα εκείνα τα εθνικά ιδεολογήματα για τη θέση που επιτρέπεται να έχει ή να διεκδικήσει ο μετανάστης εργάτης στην ελληνική κοινωνία. Το ίδιο το κάλεσμα των απεργών στους υπόλοιπους εργάτες-εργαζόμενους για ταξική αλληλεγγύη στα δίκαια αιτήματά τους και για κοινό αγώνα με όρους νίκης, δημιουργεί αδιέξοδο στο κράτος και το κεφάλαιο, αφήνοντάς του ως μόνο περιθώριο την καταστολή. Η ταξική αντεπίθεση ξεκίνησε, και ξεκίνησε από τους «ξένους» τη στιγμή που οι «έλληνες» εργάτες-εργαζόμενοι κοιτούν μαρμαρωμένοι τη διάλυση όλων των δικαιωμάτων που με θυσίες είχαν κατακτηθεί.

Από την πρώτη στιγμή, λοιπόν ξεκινάει μια σφοδρή επίθεση. Στηριζόμενο το κράτος στα ΜΜΕ και με οργάνωση που και ο Γκέμπελς θα ζήλευε, εξαπολύεται ένας πόλεμος λάσπης. Με πρόφαση ανύπαρκτα προβλήματα στη λειτουργία της νομικής επειδή κάποιοι στεγάζουν ένα δίκαιο αγώνα τους σε ένα άδειο κτίριο στην ιδιοκτησία της σχολής, οι πρόθυμες «πανεπιστημιακές» αρχές και υπό την πίεση του κράτους αποφασίζουν την άρση του ασύλου. Καταργήσαν έτσι την ουσία του ασύλου, και το απονοηματοδότησαν από τον κοινωνικό του χαρακτήρα, μετατρέποντάς το σε ένα μέτρο κενού περιεχομένου με σοβαρές επιπτώσεις για τον ίδιο τον κοινωνικό χαρακτήρα των πανεπιστημίων. Στη συνέχεια με αιχμή πάλι τα ΜΜΕ έστησαν ένα εθνικό ιδεολόγημα, μετατρέποντας έτσι τους απεργούς από εργάτες που καλούν σε αλληλεγγύη και κοινούς αγώνες, σε μετανάστες που απειλούν την πατρίδα μας. Η γνωστή τακτική του κράτους που θέλει όταν αναπτύσσονται ταξικές αντιστάσεις, να αντιμετωπίζονται με την επίκληση ενός αφηρημένου εθνικού κοινού συμφέροντος για το οποίο οι καθοδηγούμενοι από αποσταθεροποιητικούς παράγοντες μετανάστες αποτελούν

απειλή. Και πλέον όταν έχει χτιστεί μια κοινωνική συναίνεση, γιατί η κοινωνία αρέσκεται στο να «κοιμάται», ακολουθεί η καταστολή. Εκεί, πέρα από τα ΜΑΤ και όλες τις άλλες συμμορίες που αποτελούν την ελληνική αστυνομία, εντάσσεται και η «δικαιο»σύνη. Το είδαμε και σε άλλους αγώνες από τα κάτω, βλέπε κίνημα «δεν πληρώνω – δεν πληρώνω», ο αγώνας των κατοίκων της κερατέας και αλλού, και στην περίπτωση αυτή ποινικοποιώντας και διώκοντας τους αλληλέγγυους και απειλώντας τους ίδιους τους απεργούς με απέλαση. Μέχρι και χυδαιότητες περί «υγειονομικής βόμβας» ακούσαμε και μάλιστα από τα πιο επίσημα χείλη, αυτά του υπουργού υγείας, τη στιγμή μάλιστα που το ίδιο το κράτος είναι το μόνο υπεύθυνο για τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν στο κτίριο που ανάγκασε τους απεργούς να μεταφερθούν.

Το να μιλά βέβαια κανείς για το ζήτημα των μεταναστών χωρίς να αναφέρεται στις αιτίες που προκαλούν το φαινόμενο είναι μια ξεκάθαρη πολιτική θέση που έχει σαν στόχο να αποκρύψει την ουσία του ζητήματος. Οι συνθήκες που αφήνουν πίσω τους οι μετανάστες και οι πρόσφυγες είναι δεδομένες. Πόλεμοι που διεξάγονται από τις καπιταλιστικές δημοκρατίες, εμφύλιοι που υποδαυλίζονται από τα συμφέροντα του κεφαλαίου, δικτατορίες-σύμμαχοι της Δύσης- σαν αυτές που οι λαοί της Β. Αφρικής προσπαθούν να ανατρέψουν το τελευταίο διάστημα, οικολογικές καταστροφές απόρροια της καπιταλιστικής ανάπτυξης και προόδου, καταλήστευση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές εταιρίες και τις ντόπιες ελίτ. Εκατομμύρια άνθρωποι εγκαταλείπουν τις χώρες τους και αναγκάζονται να ψάξουν για μια καλύτερη ζωή στα κράτη που ευθύνονται για τις τραγικές συνθήκες που άφησαν πίσω τους. Έτσι μετατρέπονται στο πιο άγρια εκμεταλλεζόμενο κομμάτι εργατών στις δυτικές χώρες, ενώ παράλληλα δεν τους αναγνωρίζονται τα πιο στοιχειώδη κοινωνικά πολιτικά και οικονομικά δικαιώματα. Για τις καπιταλιστικές δημοκρατίες είναι αόρατοι και λαθραίοι, για τους «πολίτες» είναι αυτοί που «παίρνουν τις δουλειές». Άνθρωποι που δουλεύουν για χρόνια «μαύρα», με τα χειρότερα μεροκάματα, με το φόβο της απέλασης πάνω από το κεφάλι τους, παράγοντας κοινωνικό πλούτο, βοηθώντας στην «πρόοδο» και την «ανάπτυξη» της (καπιταλιστικής) οικονομίας, καταλαμβάνοντας τις θέσεις στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας που οι ντόπιοι εργάτες με ευχαρίστηση εγκατέλειψαν.

Σήμερα 23 Φλεβάρη οι μετανάστες – εργάτες βρίσκονται στην 30^η ημέρα απεργίας πείνας. Μια ημέρα γενικής απεργίας, από αυτές που επετειακά μια φορά το τρίμηνο προκηρύσσουν οι πουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, πρέπει όλοι να αντιληφθούμε ότι κανένας κοινωνικός ή ταξικός αγώνας δεν είναι μερικός. Όλοι οι αγώνες αποτελούν ενδιάμεσα στάδια αντίστασης στην κυριαρχία και δημιουργούν προϋποθέσεις για την κοινωνική και ταξική χειραφέτηση. Ο αγώνας των 300 απεργών πείνας μας αφορά όλους και πρέπει να είναι νικηφόρος. Οι μετανάστες δείχνουν το δρόμο σε ένα αδιέξοδο κοινωνικού κανιβαλισμού. Αν κλείσουμε τα αυτιά μας τώρα και δε δράσουμε με όρους αλληλεγγύης και κοινής αντεπίθεσης, αύριο θα είμαστε υπόλογοι για το γκρέμισμα των δικαιωμάτων όλων μας.

Οι 300 μετανάστες απεργοί πείνας είναι εργάτες

Νίκη στο δίκαιο αγώνα τους

Συνέλευση αλληλεγγύης | Πάτρα